

FULLMOON

HUDEBNÍ ČASOPIS #97 | 5/2019

89 Kč | 3.99 €



SOLANGE

BRYAN FERRY JULIA HOLTER TOOL KORBEN DALLAS MURA MASA
HELLWANA DYLAN CARLSON PETER GABRIEL NONAME SHARPE 2019
VANISHING TWIN RICO NASTY WABI EXPERIENCE JAMBINAI MEMBRANES
YONATAN GAT HOLLY HERNDON VLADIMÍR BOUDNÍK NEIL GAIMAN



KINO



Brankář

režie Marcus H. Rosenmüller, 2018

TEXT LUKÁŠ MASNER

HODNOCENÍ 40 %

Německý fotbalista Bert Trautmann byl ke konci druhé světové války zajat britskými vojáky. V táboře si všimli jeho nesporného talentu, a z Berta se tak šťastnou souhrou okolností stal jeden z nejvýznamnějších a nejslavnějších brankářů Manchesteru City. Jeho život však nebyl jen ve znamení slávy, ale i boje s předsudky a vyrovnávání se s vlastní minulostí.

Drama Brankář se pokouší artikulovat důležitá témata vztahů mezi Brity a Němci těsně po skončení 2. světové války. Děje se tak ale poměrně neobratně, bez citu pro detail a vztahovou drobnokresbu. Snímek nenabízí víc než triviální vzorce a okázalou práci s klíše. Režisér ředí tradiční žánrové prvky (válečné trauma, přijetí cizince společností, láska na druhý pohled) a rezignuje na jakoukoli životnost a spontaneitu. Nechtěně vytváří dojem, že postavy žijí jen v mechanicky načrtnutých dramatech, takže mimo vyhozené okamžiky jsou jen prázdné tváře bez charismatu a emocí. Nejproblematictější je pak samotná postava enigmatického Berta – z tahouna dramatu se stává paradoxně nezajímavý a strnulý hrdina obdařený neměnným výrazem. Lajdácky působí i klíčové dějové zvraty, které jsou nejen chabě motivovány, ale i inscenovány.

Výsledkem je průměrné melodrama, které je poměrně zajímavé v dílčích scénách (úvodní výjev z války, sportovní pasáže), ale po celou dobu jen zmateně přepíná mezi tématy. Jako sportovní film nenabízí mnoho vzrušení, divák se nedozví prakticky nic o Trautmannově gólmanské technice, ale ani vášni, která ho ke sportu váže. Od vážných témat zase režisér rychle utíká pryč, zůstává umírněný, bojí se kontroverze i hlubšího a syrovějšího ponoru. Zbývá jen pohádka o překonávání hlubokých příkopů a poselství o tom, že díky vytrvalosti a houževnatosti lze dosáhnout všeho.



Nikdy neodvracej zrak

režie Florian Henckel von Donnersmarck, 2018

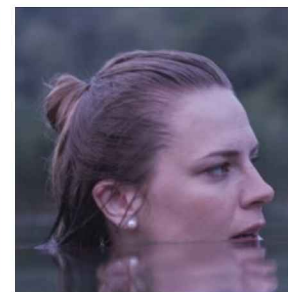
TEXT DAVID ČAJČÍK

HODNOCENÍ 80 %

Po oscarovém dramatu Životy těch druhých (2006) dostal německý režisér Florian Henckel von Donnersmarck šanci v Hollywoodu, drama Cizinec ale kritika rozcupovala, a tak se vrací do domoviny. V plně lokálním obsazení i štábu natočil tříhodinové rozmáhlé a výpravné dílo Nikdy neodvracej zrak. Příběh mladého malíře z NDR Kurta Barneta (volně inspirovaný osudem Gerharda Richtera) se svízmným tempem nese přes tři desetiletí. Od působivých CGI sekvcí předválečných Drážďan se tak přes společené bombardování dostáváme až k uvolněným šedesátým létům v dekadentním Západním Berlíně.

Hudební podkres Hanse Zimmera vždy pouze koresponduje s daným obdobím a nekompromisně podtrhuje emoce, které má divák při konkrétních scénách cítit. Nedává mu tak prostor k vlastní interpretaci. Tě příliš nepomáhá ani archetypální vykreslení charakterů (zlý tchán, poslušná přítelkyně, moudrý učitel) nebo doslovně a zbytečně dlouhé expozice nových prostředí. Atmosféra i názory jsou jednoduše striktně dané a divákovi zbývá jen malá výzva vykládat si těch pár symbolických prvků, které ve filmu jsou (troubení autobusů), případně přemýšlet nad tím, proč autor zabředl ve formálně poměrně klasickém historickém dramatu až do groteskní morbidity ve scénách spojeneckého bombardování.

Témata významu umění, paralely v nahlížení na avantgardu v nedemokratických režimech, vyrovnání se s nevyrovnatelnou minulostí a vlastní rodinou jsou ale ve filmu nakonec ztvárněna tak poutavě, že řemeslně kvalitní snímek si napínavým příběhem pozornost snadno udrží. „Nikomu to neříkej, ale mně se to líbí.“ říká jedna z protagonistek na začátku filmu k obrazu Kandinského. A něco podobného by se dalo říct i o Nikdy neodvracej zrak.



Sněžil

režie Kristina Neudědová, 2019

TEXT VIKTOR PALÁK

HODNOCENÍ 65 %

Režijní debut scenáristky Kristiny Neudědové, která stojí za filmy jako Central Bus Station nebo Zlatý podraz, komunikuje s diváky spíše obrazy než slovy. Tereza (Petra Nesvačilová) se trápí ve vztahu a nesvá je i z toho, že její matka (Vanda Hybnerová) přehlíží nastupující demenci babičky (Monika Pošivalová). Mezi hrdinkami je citelné pouto, ještě zjevnější ale je, že spolu vlastně nedokážou komunikovat, že jsou všechny až příliš zaslepeny odlesky svých vlastních světů.

Neudědová svůj komorní film komponuje v atmosférických zátiších a více než na dialogy postav se soustředí na prázdnotu v jejich očích. Chcípáctví devadesátkových hrdinů českého filmu zde přerostlo ve fatálnější diagnózu, která si říká o okamžité řešení. Na to však jako by postavy neměly síly. Do podivně šedi ale přece jen vstupují záblesky naděje, jakési šálivé momenty, které dávají tušit, že hrdinky ještě tak úplně nerezignovaly.

Interakce mezi postavami může připomenout loňské Chvilky režisérky Beaty Parkanové, vesnická melancholie a ospalost zase slibný debut Prach od Víta Zapletal. Podobně jako před více než deseti lety Pusinky, vystupuje film Sněžil z řady i tím, jak soustředěně a uvěřitelně pracuje s ženským hlediskem, což je v českém filmu pořád ještě výjimkou. Kormidlovat pevnou rukou film, v němž je každá postava myšlenkami někde úplně jinde, je těžký úkol, který Neudědová zvládá s proměnlivou úspěšností. Na film o neschopnosti komunikace, jehož hrdinky se navíc nacházejí v jakémsi permanentním stádiu letargie a ospalosti, se ale nakonec vyjadřuje sympaticky pádně.